

Fodor Zsolt: F. bácsi

F. bácsi szokás szerint a napsugarak falon cikázó játékára ébredt azon a szombati reggelen is.

- Nem is olyan rossz találmány a redőny... - mormolta a fogai között. Orrát betöltötte az a másfél éve megismert szag, amit csak a szűk helyen együtt alvó felnőtt férfiak tudnak okozni.

- Mit nem adnék, ha újra a kedvesem bársonypuha, illatos bőre érintésére ébredhetnék, a fenébe is...

De azért a berögzült, gyors mozdulatokkal öltötte fel a lúdlábmintás inget és a szürke nadrágot, amelyek a magyar börtönökben az elítéltek ruházatát képezik. A zárkából kilépve komoly csődületre lett figyelmes a folyosó végében izgatott férfiak hevesen gesztikulálva beszélgettek, bár ezt ő inkább ordibálásnak nevezte volna:

- Tesó, már tuti, jön a pápa, bemondták a 6 órás hírekben, ő majd ad nekünk amnéziát!

- Te idióta, az nem amnézia, hanem amnesztia! És igaz, tuti megkapták a románok és a tótok is, miért pont nálunk ne lenne!

F. bácsi másfél évvel ezelőtti bevonulása óta már számtalanszor szembesült ilyen hírekkel és talán kora tapasztalata és iskolázottsága miatt az átlagnál rezignáltabban fogadta az ilyen információkat. Aztán az egyik szomszéd zárka lakója megfogta a vállát:

- Öreg, te tanult ember vagy, te mit szólsz ehhez, more?

- Én? Semmit. Azt, amit eddig. Neked és nekem csak a büntetőbíró és a bv. bíró fogja megmondani, hogy mikor lépünk ki azon a dupla kapun. A pápa amúgy sem ad közkegyelmet, csupán az őt fogadó állam vezetője teheti meg ezt. És a tény, hogy máshol történt ilyen, az amúgy sem garancia semmire.

Mikor ezeket kimondta, már meg is bánta. Az eddig bizakodó srác szemében kihunytt fény, a remény és elhaló hangon jegyezte meg:

- Akkor maradunk? Hát rajtunk senki sem segít?

F. bácsi átölelte a srác vállát, aki vagy 10 évvel volt fiatalabb nála:

- Figyelj rám! A nap24 órából állt eddig is és annyi lesz egy év múlva is. Ne legyenek hiú reményeid, mert nincs rosszabb, mint a csalódás. Fogadd el, hogy le kell töltened a büntetésedet és ha mégis lesz amnesztia, kapsz kedvezményt és reintegrációt, az csak hab lesz a tortán. Egyébként is mit mondott Virág elvtárs? Az élet nem habostorta!

A srác F. bácsira emelte tekintetét, kérdően nézve rá és megkérdezte:

- Ki az a Virág eltárs?

- Mindegy, menjünk mosakodni!- felelte az öreg és elindult, hogy felfrissítse magát.

Fogmosás közben azon járt az esze, hogy neki, aki iskolázottabb, a híreket jobban ismerő és értő ember, szóval hogy neki jogában áll-e letörni a többiek bizakodását, elvenni tőlük a szabadság közelségébe vetett örömet. Arra jutott, hogy inkább nem mond semmit, miért pont ő legyen az ünneprontó?

Egyéként is van nekem elég gondom, futott át az agyán. A legtöbbször azt hitte, hogy ő egy gondtalan, dúsgazdag üzletember, aki valami úri huncutság okán került a börtönbe. Aki,

miután kiszabadul, éli tovább nagyvilági életét. De a jobb megfigyelők láthatták, hogy a szeme csak ritkán mosolyog igazán és valami áttetsző búháló fedi a fényét. Csak a kollegái, szobatársai tudták, hogy a kedvese, a szeretett nő a bevonulása után pár hónappal lezárta a kapcsolatukat. F. bácsi értelmes emberként az eszével meg tudta érteni a történeteket, hiszen ő maga sem érezte azt, hogy van joga a kérni azt, hogy 6 évig várjanak rá. Nem tudott olyan okról, ami feljogosíthatta volna erre. És már azt sem tudta volna eldönteni, hogy ez vagy a lánya hiánya, ami igazán emésztí a lelkét. Feldolgozta a tényt, hogy rossz apa, de mélyen ragaszkodott a gyermekeihez, az édesanyjához.

Leginkább akkor érezte, hogy milyen értelmetlen az élete, amikor egy-egy látogatásnál, a zárkájába visszatérve próbálta megemésztetni a látványt, ami a retinájába égett. A többi elítélt feleségeinek, gyermekeinek a nevetését, a meghitt egymásra nézéseket. A felnőtt férfiak szeme sarkában megcsillanó könnycseppeket. Sokszor volt neki is sírhatnékja, de csak akkor engedte szabad folyására az érzelmeit, amikor egyedül volt a zárkájában, vagy a zárkatársai már aludtak.

Ezen a szombati délelőttön már a legvadabb pletykák láttak napvilágot. Teljes leírás, két év leírás, csak az első bűntényesek, a nem erőszakosok mehetnek ki, stb.

F. bácsi érezte a levegőben azt a szinte fizikailag is jelen lévő vibrálást, amit 50 férfi lélekmélységéből feltörő vágyainak eredője okozott. Hasonló a COVID helyzet megszűnése után lehetett átélni, amikor is két év bezártsága után először volt esély a fogvatartottaknak arra, hogy a börtön falain kívül is láthassák szeretteiket. Hiszen – és F. bácsi, mélyen hitt ebben – a legnagyobb büntetés a családtól való elszakítás. Sőt, ez inkább a családnak büntetés. A többszörös visszaesők, akiknek ékesen kiszínezett sztorijait F. bácsi már szinte szó szerint ismerte, fejből visszafelé is elmondta volna őket, na ők esküsznek arra, hogy a létező legrosszabb két évet töltötték bent, a COVID korlátozásainak köszönhetően. A lezárások alatt F. bácsinak hihetetlennek tűnt, hogy régebben úgy jártak haza hétfégenként a rabok, mint ha egy munkásszállóról mentek volna a lakhelyükre, az egész heti műszak után.

Mivel azonban többen is hasonló történeteket adtak elő, ezért kezdte elhinni a bennük foglaltakat. F. bácsi már nem tudta felidézni szájában a rántott hús, a sült csirke ízorgiáját, a rozé kisfröccs buborékjainak nyelvpadlását ingerlő könnyedségét, a gesztenyepüré édességét. Csak azt tudta, hogy ez régen olyan mindennapos volt, itt, a börtön falain belül pedig mindez már az elérhetetlen messzeségbe vész. De ezeket, a gyomrát ingerő vágyálmokat bármikor elcserélte volna a lánya csengő hangjára a telefon túlvégén.

- Apa, szia, mi újság?

Vagy a szerelme dorgáló, de mégis szeretettel teljes nézésére, amely nézés mindig ellágyította a szívét és a legyengítette a lábait...

F. bácsi megnézte a telefon óráját, még 20 perc váltásig. Levette a cipőjét, lefeküdt az ágyára és a szemét lecsukva újfent belemenekült a saját, mindenki által ismeretlen világába.

- Itt senki sem zavar, gondolta, és a fantáziája szabadon kezdett szárnyalni a gondolatai égboltján. Még 20 percig ott vagyok, ahol szeretnék és ilyenkor újra a lánya, a fia, édesanyja és a kedvese mellett találta magát, egy alpesi faházban, méteres hófalak között, a karácsonyt önfeledten és gondok nélkül ünnepelve.

- Egyszer ez még így lesz, úgy lesz! – dörmögte magában és már csak a teste volt börtönben. A szíve és a lelke az alpesi hegycsúcsok között vígan szárnyalt. Valahol 500 km-re innen. SZABADON...

(Veszprém Vármegyei Büntetés-végrehajtási Intézet)

